

(Priloga Vrtnu.)

Št. 7.

Ljubljana, dne 1. julija 1904.

XII. tečaj.

Solnce seva . . .

Solnce seva na poljano,
Pa se čudi cvetju,
Ki tako lepo vscvetelo
V gorkem je poletju.

Deca cvetja si nabira,
Pesmi vmes prepeva;
Venčke iz nedolžnih rožic
Na glavico deva.

Aj, ti solnce, da bi moglo
Deci v srce zreti, —
Takrat bi se začudilo,
Kaj so pravi cveti!

Taras Vaziljev.

Pikapolonca.

Pikapolonca
Na veji sedi,
Pikapolonci
Otrok govori:
„Zleti, oj zleti,
Polonca, v nebo,
Meni prinesi
Obleko zlato!
Oče nebeški
Ti bode jo dal,

Sveti patron moj
Pa bo jo izbral.“ —
Pikapolonca
Pa dobro ne zna,
Ktera stezica
V nebo pripelja —
Pa jo zavije
Na tretje drevo,
Deček pa gleda
Za njo gor v nebo . . .

Slavko Slavič.